

selvom det øgede tilsyn vil indebære en vis belastning af kortudstederne.

Det skønnes, at den allerede eksisterende udsteder af forudbetalte betalingskort der henvender sig til en bredere kreds af leverandører af varer og tjenesteydelser, DANMØNT A/S, ikke vil få problemer med at opfylde lovforslagets krav.

6. Forholdet til EU-retten

2. bankharmoniseringsdirektiv (89/646/EØF) stiller i artikel 3 krav om tilsyn med ikke-kreditinstitutters modtagelse af indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. Der er ikke i dette eller senere direktiver stillet nærmere krav til dette tilsyn.

Reglerne om dette tilsyn er fastsat i lov om visse spare- og udlånsvirksomheder. Disse regler vil med lovforslaget fortsat være gældende for alle andre typer sparevirksomheder end udstedere af forudbetalte betalingskort.

De skærpede tilsyns- og indskyderbeskyttelseskrav, der følger af lovforslaget for udstedere af forudbetalte betalingskort i åbne systemer, vil også opfylde de direktivkrav, der følger af 2. bankharmoniseringsdirektiv, artikel 3.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til kapitel 1

Indledende bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen definerer en sparevirksomhed. Stk. 1 svarer med visse sproglige ændringer til § 1, stk. 1, i lov om visse spare- og udlånsvirksomheder m.v. Der er dog den forskel, at udstedere af forudbetalte betalingskort omfattet af § 2 ikke er omfattet af § 1.

I forhold til § 1, stk. 2, i lov om visse spare- og udlånsvirksomheder m.v. er der den ændring, at personer ikke længere kan etablere sparevirksomhed. Der er ingen personer, der i dag driver sparevirksomhed, og det findes ikke at stemme med indskyderbeskyttelsehensyn, at personer skal kunne modtage indskud fra offentligheden. Stk. 2 indeholder en udtømmende oprensning af de selskabsformer, der kan drive sparevirksomhed.

Til § 2

Bestemmelsen definerer i stk. 1 begrebet »udstedelse af forudbetalte betalingskort«.

Første del af definitionen »at modtage midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden eller en videre kreds« svarer til definitionen af »andre midler der

skal tilbagebetales« for sparevirksomhed og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Hvor der sker periodevise betalinger – herunder forudbetalinger – som led i et løbende kontraktforhold om køb af varer eller tjenesteydelser, er der ikke tale om midler, der skal tilbagebetales i lovens forstand.

Trafikselskabers salg af klippekort og månedskort og telefonselskabernes salg af telefonkort vil som udgangspunkt heller ikke være sådanne midler, der skal tilbagebetales. Såfremt de nævnte korttyper anvendes til andet end betaling af transport, henholdsvis telefonering, vil disse forudbetalte kort dog kunne blive omfattet af begrebet midler, der skal tilbagebetales.

Det vil normalt være midler, der skal tilbagebetales, såfremt et stormagasin eller en butikskæde opretter et kortsystem med forudbetaling for ikke konkret individualiserede varer eller tjenesteydelser.

Den anden del af definitionen er måden, hvorpå midlerne skal tilbagebetales, for at der er tale om udstedelse af forudbetalte betalingskort omfattet af loven. Kortudstedelsen adskiller sig fra anden sparevirksomhed på den måde, hvorpå tilbagebetalingen skal ske. Det der er omfattet af § 2 er den tilbagebetaling, der foregår ved, at indskyder (kortkøber) køber et betalingskort, der repræsenterer et bestemt beløb. Når kortkøber anvender kortet som betaling, nedskrives den restværdi, som kortet repræsenterer. Et forudbetalt betalingskort vil kunne genbruges, ved at der elektronisk indlægges et nyt beløb på kortet, det vil sige, at kortet genoplades.

Betalingskortet vil typisk være elektronisk, og det enkelte korts restværdi registreres på kortet. Typisk vil kortet kunne anvendes af den, der har det i hænde, og der er ikke noget krav om, at kortet skal være forsynet med en hemmelig kode.

I det hele svarer et forudbetalt betalingskort til rede penge, hvilket betyder, at kortet også kan benyttes af en person, der uberettiget har det i hænde, f.eks. en person, der har stjålet kortet.

Den omstændighed, at det forudbetalte betalingskort, kan kræves refunderet hos kortudstederen bringer ikke kortudstedelsen uden for lovens anvendelsesområde. Det afgørende for om et betalingskort er omfattet af § 2 er, om kortet kan benyttes som betalingsmiddel hos en bredere kreds af udbydere af varer eller tjenesteydelser.

Ved en bredere kreds af udbydere forstås, at kortet skal kunne anvendes i flere butikker, salgssteder, eller forretningslokaler. Dette vil blandt andet være tilfældet, hvor de forskellige salgssteder m.v. har forskellige ejere. Det vil f.eks. også være tilfældet, hvis der er tale om flere salgssteder, der ejes af samme